

То је више било једно саветодавно него решавајуће тело, више је подсећало на некакву средњовековну сталешку скупштину, него на модерно представничко тело. Поред ове обичне Народне скупштине било је предвиђено и сазивање Велике народне скупштине која би решавала питања избора кнеза, наслеђивања кнежевског престола у случају да нема законитог наследника. Ови Михаилови закони показују да је више био преокупиран бирократским реформама, него што је марио за јачање демократизма у Србији. Он је сматрао да још нису сазрели услови за прави представнички систем са демократским изборима и слободном штампом па је тако државни живот Србије био концентрисан око кнеза и владе (Министарског савета) а не Народне скупштине. Скупштина је била другоразредни чинилац који су кнез и влада држали под контролом.

ГЛАВА ДРУГА

ПОЧЕЦИ ДЕМОКРАТИЗАЦИЈЕ СРБИЈЕ И СТВАРАЊЕ УСЛОВА ЗА ЈАЧАЊЕ И УСПОСТАВЉАЊЕ ПАРЛАМЕНТАРИЗМА

1. Устав Србије од 1869 (Намеснички устав)

С Михаилом су оживеле ауторитарне амбиције кнеза. Он је био апсолутиста као и отац му Милош, само што је то радио у завијеној форми па се за њега говорило да је просвећени апсолутиста. Уствари, Михаило је перфидније спроводио своју вољу и то преко чиновничког апарата који му је био потпуно потчињен. Незадовољство кнезом Михаилом је довело до његовог убиства (1868) у Кошутњаку, приликом шетње, и до успостављања Намесничке владе за малолетства новог кнеза Милана Обреновића.

Михаилов одлазак с кнежевског престола и успостављање намесништва за малолетства Милана Обреновића наговестило је нову фазу уставног развитка Србије. Спровођење уставне реформе Намесништво на челу са Ј. Ристићем је оправдало потребом даље европеизације Кнежевине Србије. Но и пре Михаиловог убиства српски политичари, пре свих Ј. Ристић, су предлагали кнезу спровођење неопходних уставних реформи и ради тога и доношење једног либералног (полулибералног) устава који би створио привид демократизације друштвено-политичког живота. Намесништво је желело да бројне Михаилове реформе уобличи